

Συνεχίζουμε να μιλάμε για όσα βιώνουμε καθημερινά. Για την ακόμη μεγαλύτερη πίεση που νιώθουμε εν μέσω επιδημίας και περιφραξης της κοινωνικότητας. Για τις δουλειές που δεν έχουμε και είναι δύσκολο να βρούμε, για τις δουλειές που έχουμε και είναι δύσκολο να κρατήσουμε, για τις δουλειές που θα θέλαμε να αφήσουμε αν δεν τρέχαν νοίκια, λογαριασμοί, κόστος ζωής. Για το μπρος-γκρεμός-και-πίσω-ρέμα που βρεθήκαμε κάποιες από μας **να δουλεύουμε στο σπίτι απομονωμένες, χωρίς να μπορούμε να μοιραστούμε τις πιέσεις και τα άγχη της δουλειάς με κάποια συνάδελφο και να διεκδικήσουμε από κοινού καλύτερες συνθήκες, και επωμιζόμενες τα κόστη εργασίας μας**, ή σε έναν όροφο με άλλα 40 άτομα όπου ούτως ή άλλως δεν υπήρχε φροντίδα για το πώς υπάρχουμε. Για όσες από εμάς ήταν άνεργες ή δούλευαν ανασφάλιστες και δεν μπορούν να πάρουν κανένα επίδομα. Για τις πολυκατοικίες μας, στις οποίες οι φωνές και η βία πυκνώνουν, κάνοντας ακόμη πιο ορατό ότι δεν είναι ασφαλείς για όλες. Για τα σπίτια μας, που ήταν ήδη μικρά και τώρα πρέπει να χωράνε και τη δουλειά μας. **Για τα νοίκια μας, που ήταν ήδη ακριβά και δεν μπορούμε να πληρώσουμε.**

Στην περίοδο αυτή, δοκιμάζουμε τρόπους μείωσης ενοικίων, για τώρα και για πάντα, στηρίζουμε όσες μέσα στους μήνες της καραντίνας ξεκινούν απεργία ενοικίου, στεκόμαστε δίπλα σε όσους αδυνατούν και αρνούνται να πληρώσουν λογαριασμούς. Προσπαθούμε να επικοινωνήσουμε με τους συναδέλφους μας για τις εργασιακές μας συνθήκες και να αντισταθούμε μαζί στην εντεινόμενη εκμετάλλευσή μας. Με αυτούς και με άλλες, άνεργες και επισφαλείς, φτιάχνουμε τις κοινότητες αγώνα εκείνες, που θα αντέξουν στους καιρούς εκτάκτου ανάγκης και είναι το έδαφος των δικών μας διεκδικήσεων.

Μπορεί η συνθήκη του κορονοϊού να είναι νέα για όλους μας, ωστόσο δεν μας εκπλήσσει ο τρόπος που αποφάσισε να διαχειριστεί το κράτος και το κεφάλαιο την κρίση αυτή. **Με όχημα την επιδημία εντείνεται η υποτίμηση της ζωής μας.** Οι μαζικές απολύσεις, η γενικευμένη ανεργία, η επερχόμενη εκ περιτροπής εργασία και οι μειώσεις μισθών έως 50% μας καθιστούν σαφές ότι μας ζητάνε για άλλη μια φορά να αναλάβουμε όλοι μαζί το βάρος της διαχείρισής τους. **Εμείς το μόνο που βλέπουμε στο αίτημα για εθνική ομοψυχία είναι η κάλυψη της βαθύτερης αναδιάρθρωσης που έρχεται.**

Όσο εντείνεται, όμως, η επίθεση στον μισθό και την ποιότητα ζωής μας, τόσο εντείνεται για μας η ανάγκη για όξυνση των απαντήσεών μας, η ανάγκη να έρθουμε πιο κοντά με τη διπλανή μας.

Να μιλήσουμε για τις ζωές μας, για τους τρόπους να αντισταθούμε στην αυξανόμενη επισφάλεια των εργασιακών μας σχέσεων, για τους πιθανούς ελέγχους και πρόστιμα που πρέπει να υπερβούμε αν θέλουμε να συναντηθούμε, για την πρόσβαση στις δομές υγείας [που δεν έχουμε όλες] και την ποιότητά τους. Για τους συλλογικούς αγώνες για τη μείωση ενοικίων που φανταζόμαστε και πάντα είχαμε ανάγκη, πόσο μάλλον τώρα.

Πριν μας παρασύρει η σιωπή και η μοναξιά,
συνεχίζουμε να μιλάμε.

**μείωση
στο**

**των ενοικίων
τώρα και για πάντα**

ΛΟΥΠΑ

κοινότητα
συνάντησης & αγώνα
φοιτητών · ανέργων · επισφαλών
χαμένων παιδιών

—
loupa.espiblogs.net